

EEN SCHOOL VOOR HET MOEDERSCHAP

den avond van 18 Februari kwam ik uit Engeland terug. Ik had dien kritieken datum niet uit bravour gekozen — ik moest wel. Mijn eenig dochttertje was ziek, yrij ernstig op dat oogenblik, en men had me geseind terug te komen.

Of ik bang was, dien gevaarlijken 18en? Ik geloof het niet. Maar dapper, in den zin, dien de man daaraan hecht, evenmin. Ik zou bijvoorbeeld niet, als hij, wanneer het noodig was, met een bijl of een handspak midden tusschen een troep vechtenden zijn gesprongen, of zoo iets. Vrouwelijke moed schijnt daarop niet berekend. Maar wel bezit ik die lijdzame dapperheid, die een moeder kalm afwachting, fatalistisch bijna, op het dek doet staan, met slechts één, alles, ook de fysieke vrees overheerschende gedachte: mijn kind is ziek, en ik moet er maar toe, het koste wat het wil. Dwars door mijnen en torpedo's heen, naar dat ééne doel; desnoods zal ik naar land zwemmen — als ik er maar kom, als ik maar bij mijn kind kom....

Zoo stond ik daar dan, kalm, vastbesloten nog dien avond thuis te zijn, wat er ook gebeuren mocht.

Toch was er iets dat me een weinig zenuwachtig maakte: al een uur lang liep een vrouw langs me heen, op en neer, op en neer, een dicht in doeken gepakt kind tegen zich aandrukkend. Een enkele maal schoof ze de sjaal, die het hoofdje bedekte, wat op zij; dan zag ik het vredig gezichtje van een slapend kind van nauwelijks een jaar, dat nog geen vrees kende. Zacht kuste ze haar schat, even stilstaand, terwijl de tranen haar uit de oogen liepen; dan zette ze haar rusteloozen tocht weer voort, al maar het dek op en neer....

Eindelijk hield ik haar staande, sprak haar aan. Eerst staarde ze wezenloos naar me, barstte dan uit: „'t is het eenige wat ik heb, mevrouw! alles wat ik op de wereld bezit! Als we straks op een mijn stooten, als een duikboot ons aanvalt... Mijn God, mijn God!”

Ik begreep haar niet. Zacht drong ik haar de trap af, en even later zaten we samen in de salon, stond het kindje trappend op haar schoot, haar met de kleine knuistjes in 't gezicht grijpend, schaterend van pret.... „Maar u hebt uw kind bij u,” argumenteerde ik. „Wat kunt u méér verlangen? Denk eens aan mij: mijn arme meisje ligt zwaar ziek, vreemde handen verzorgen 't — wat, als ze vanavond hoort dat moeder nooit meer thuis komt?”

Met bei haar handen drukte ze haar jongen tegen zich aan, in een plotselingen, heftigen greep; „ja, ja,” zei ze, „gelukkig heb ik je bij me — als het moet, verdrinken we samen....”

Gedurende de verdere reis zaten we rustig naast elkaar op het dek, pratend, en niets kon ons meer verschrikken, ook de vallende avond niet, toen signalen en commando's in menigte van de brug klonken, en de boot, voorzichtig, haar vaart verminderde.

Witter dan de sneeuw zal het zijn....

De leerlingen der Moederschool met haar kostbare leermiddelen.

Ik vertelde haar van mijn reis, vertelde haar dat ik door werken in mijn eigen onderhoud moest voorzien, op verzoek van een combinatie van doctoren en filantropen naar Worcestershire was geweest om de „Nursery School” van Miss Margesson te zien, en, thuis gekomen, een plan wilde

Baby weet wel dat de spons in dit kinder-paradijs antiseptisch is.

uitwerken tot stichting van een dergelijke school in ons land.

Mijn nieuwe vriendin luisterde aandachtig en vergat haar angsten.

Wat ik gezien had was een kinder-paradijs. Miss Margesson heeft te Barnt Green, in Worcestershire, haar school voor moederlijke kennis in de eerste plaats gesticht om, door het aangeven van wetenschappelijke grondslagen voor het grootbrengen van kinderen, de kindersterfte binnen de nauwste grenzen terug te brengen. Maar natuurlijkerwijze is haar stichting er vooral een van practijk geworden; de theoretische cursus, die drie maanden duurt en op een diploma kan uitloopen, mag den leerlingen een schat van nuttige gegevens leeren wat betreft hygiëne, voeding, verzorging — de practische omgang met de kinderen zet de kroon op het werk.

Om te beginnen leert de aspirant-moeder te Barnt Green voor zichzelf zorgen. Op de plaatjes zien we hoe smetteloos rein ze haar eenvoudige en toch een weinig kokette kleeding houdt; zonder zorgvuldig ontsmette handen wordt geen der kinderen aangeraakt.

Aan het dagelijksch bad van baby word de grootste zorg besteed; ieder kleintje heeft een eigen kuip, spons, zeep en zeepbak, die alleen voor hemzelf gebruikt mogen worden.

In de „provisiekamer” of melkkeuken wordt het voedsel nauwgezet op temperatuur gehouden, en het spreekt wel vanzelf dat het volgens de strengste eischen der hygiëne bereid is; bij de samenstelling er van wordt natuurlijk ook rekening gehouden met de persoonlijke eischen van ieder kind wat betreft leeftijd en gezondheidstoestand.

Maar dit alles, de theoretische zijde van het opvoedingsvraagstuk, is, hoe nuttig ook, voor mij niet het mooiste wat er in Miss Margesson's stichting te leeren valt. Met een verzameling goede boeken gewapend kan ieder zich de weten-

schappelijke details van de kwestie wel eigen maken. Alleen de practische omgang met kinderen echter brengt die schoone moederlijke instincten naar voren, welke in iedere vrouw verborgen aanwezig zijn. Het is niet voldoende dat zuigflesch nummer zooveel het juiste percent melksuiker bevat en tot het gewenschte aantal graden verhit werd — want „beter is een gerecht van groen moes, waar ook liefde is, dan een gemeste os, en haat daarbij.”

Ook het kleinste kind kan niet van voedsel alleer leven; onbewust verlangt het naar de stem en de hand, zacht en liefkoozend, van moeder.

Wanneer twee hetzelfde doen, is het resultaat nog niet hetzelfde; of denkt ge dat vader de jongste zoo zacht en warm in de wieg kan leggen en toestoppen als moeder dat doet?

Ik stond met tranen in de oogen toe te kijken, toen de fotografie gemaakt werd, die ik den lezers hier mag aanbieden, en waarop ge de aanstaande moeders zien kunt met haar troetelkinderen in de armen.

Hoe straalde, als verheerlijkt, de gelukkige gezichten dier jonge vrouwen, van wie ieder zich haar hooge roeping bewust was!

Ook Miss Margesson's oogen weerspiegelden de heerlijkheid die hier geboden werd, en op eens zei ze fluisterend tot me: „ach, ziet u, mevrouw, het is niet zoo erg ongetrouwd te zijn; maar geen kinderen te hebben — dat is erg!”

De kust was in 't gezicht gekomen, de landingsbruggen werden gelegd, we hadden, al pratend, aan geen mijnen of torpedo's gedacht, mijn reisvriendin en ik.

Alleen aan onze kinderen dachten we, aan onze taak om het toekomstig geslacht groot en sterk te maken.

Wel huiverden we even toen we de militaire wacht aan de haven passeerden, huiverden bij het denkbeeld hoevele moeders hun kinderen grootbrengen om ze misschien aan dat afschuwelijk monster, den oorlog, te moeten afstaan....

Haar jongen dicht tegen zich aangedrukt, dankbaar dat het gevaar voorbij was, haastte mijn onbekende reisgenoot zich naar den trein, verdween tusschen de dichte menschen massa.

Nog dienzelfden avond was ik bij mijn zieke meisje, dat me met een kreet van vreugde in de armen sloot.

Dagenlang zou ik nog worstelen met den dood, die me het beste wat ik bezit, ontnemen wilde — maar ik was de sterkste.

Een school voor het moederschap — zoo is voor ons moeders het leven, dat ons geen harde lessen spaart.

JOHANNA TERSTRAAT.

Baby's smetteloos ontbijt.